

GEHEUGEN VAN EEN HOND.

Van het volgende voorval was ik persoonlijk getuige.

Voor omstreeks zes jaren had een jonge hond, — behorende tot het ras der zoogenaamde smoushonden, — zijn gebit op ongeoorloofde wijze geoefend door het knabbelen aan een houten breitobbetje. Dit vergrijp moest natuurlijk gestraft en tevens den hond ingeprent worden dat er dingen zijn, waaraan hij zijn knabbelzucht niet mocht bot vieren. De eigenaresse van het breitobbetje gaf den hond derhalve daarmede eenige gevoelige tikken op den snoet en de pooten, en diezelfde strafoefening werd eenige dagen lang van tijd tot tijd herhaald. Het gevolg hiervan was dat den hond een groote vrees bekreop voor het voorwerp, waaraan hij zich eenmaal vergrepen had, en dat het weldra voldoende was het hem uit de verte te laten zien, om hem druipstaartend te doen wegloopen. Ja, toen vervolgens het tobbetje geborgen was in een gesloten kast en deze enkele malen met een sleutel, die met andere aan een bos verbonden was, geopend was geworden, om er het voorwerp zijner vrees uit te halen, oefende het rammelen met den sleutelbos reeds denzelfden invloed uit. Zoodra deze in de kamer, waar de kast met het *corpus delicti* zich bevond, te voorschijn werd gehaald, maakte de hond zich dadelijk uit de voeten.

Natuurlijk moest de uitwerking van den heilzamen schrik, die aldus aan den hond was ingeboezemd, van tijd tot tijd aan dezen of genen bezoeker getoond worden. Het was toch een triomf van den opvoedkundigen regel, dat elke straf zoo moet zijn ingericht dat het kwaad zich zelve straft of althans schijnt te straffen. Eindelijk echter werd het

breitobbetje voor goed weggesloten en bleef met andere zaken in de bewuste kast geborgen, zonder er in ten minste drie en waarschijnlijk wel vier jaren uit te voorschijn te zijn gehaald.

Onlangs nu kwam het gesprek in den huiselijken kring op dit voorval. De vraag werd geopperd, of de hond zich, na zulk een lang tijdsverloop, het tobbetje, waarvoor hij in zijn jeugd zoo bang was, nog zoude herinneren. Ik erken dat ik het voor zeer onwaarschijnlijk verklaarde. De proef kon echter gemakkelijk genomen worden. Het oude tobbetje werd dus gehaald en den hond op eene geheel onverschillige wijze voorgelaten. Een klein oogenblik besnuffelde hij het, maar schier aanstonds keerde hij zich daarvan af en liep weg, druiptaartend en met de duidelijkste blijken, dat hij het voorwerp, waarvoor hij eenmaal zulk een afschuw had gekoesterd, weder herkend had. In weerwil van de vriendelijkste toespraak, waagde hij het niet den persoon te naderen, die het in de hand hield, maar verschool zich onder stoelen en tafels of achter andere personen, totdat het ding, dat hem de zonde zijner jeugd en de daarop gevolgde straf herinnerde, wederom uit zijn oog verwijderd was.

HARTING.